

LOSLATEN

Drijvend in het water lijkt het bijna makkelijk om alles te vergeten. Het enige wat nog bestaat is het koele water om haar heen dat zachtjes ruist. De bladeren van de planten die onderwater langs haar strijken. De frisse lucht die ruikt naar het gras en de bomen. Het steeds opnieuw zinken van haar lichaam wanneer ze uitademt en het drijven wanneer haar longen zich weer met lucht vullen. Bijna kan ze het vergeten.

Ze opent haar ogen, knippert een paar keer tegen het felle zonlicht en ziet de kille helderblauwe lucht boven zich.

Ze was net klaar met de training en fietste naar huis over de brede weg door het bos. Haar natte haar had ze in een hoge knot gedaan. Door de ijskoude wind leek haar hoofd bijna te bevriezen. Ze keek even omhoog. De lucht was helderblauw, bijna kil. Ze had deze route al zo vaak gefietst, kon het bijna met haar ogen dicht. Ze voelde haar telefoon trillen in haar jaszak.

Ze probeert de herinnering weg te duwen. Ze sluit haar ogen weer en probeert aan iets anders te denken, maar het lukt niet.

Haar telefoon trilde opnieuw. Ze twijfelde even, maar pakte hem toch uit haar jaszak. Bijna gleed hij uit haar hand door de zachte stof van haar handschoen. Haar hart maakte een sprongetje van schrik. Ze viel bijna, maar wist de telefoon nog net in haar hand te klemmen. Een moment was ze afgeleid. Net lang genoeg om de bocht naar rechts niet op

te merken, net lang genoeg om de auto die veel te hard door de bocht kwam niet te zien. Toen ze opkeek zag ze alleen nog de felle koplampen.

Ze duwt haar hoofd achterover in het water, probeert de herinnering te verdrijven. De kou van het water begint tot in haar botten door te dringen en ze begint te gillen.

Wachtend op de klap kneep ze haar ogen dicht. Ze hoorde de auto botsen, maar voelde niets. Langzaam opende ze haar ogen. Op de weg waren remsporen te zien. Ze volgde ze tot aan de auto. Hij was naast de weg tegen een boom gebotst. De hele voorkant was ingedeukt, de ruiten gebarsten. Ze hoorde het gegil en gehuil van kinderen uit de auto komen. Ze riepen om hun ouders, maar die antwoordden niet, zouden dat misschien ook nooit meer doen. En ze wist dat het haar schuld was.

Haar spieren beginnen te verkrampen van de kou en ze kan niet meer stoppen met klappertanden. Maar wat ze voelt is het allesoverheersende schuldgevoel. Waarom heeft ze niet beter opgelet? Waarom heeft ze haar telefoon niet gewoon laten gaan? Ze voelt de kou nu overal in haar lachen, ziet ze blauwige kleur van haar vingers. Maar nog steeds is het gevoel van schuld, de woede op zichzelf, erger. Ze wil het niet meer, ze kan er niet meer tegen. En terwijl ze daar ligt, drijvend in het koude water, besluit ze alles voor altijd los te laten.

Beeld: Luc Schol